

som Kontrakten indeholder, og at Manden ikke har mere Ret over Kvinden end hun over ham.

Ægteskabskontrakten er tilvisse den mest alvorlige af de Overenskomster, ved hvilke to Personer indgaar Forbindelse med hinanden, men den skal ikke være et Slaveri, hverken for den ene eller den anden af de forbundne. Den bør ikke og den kan ikke tilintetgøre Individualiteten. Den bør ikke lægge Hindringer i Vejen for Kvindens Uafhængighed; den kan ikke forhindre Moderen fra at elske sit Barn og fra ikke at ville skilles fra det.

Dersom Kong Milan havde været en god Ægtemand, vilde alt uden Tvivl være gaaet godt. Og dersom alle Mennesker var retsindige og fornuftige, behøvede man ingen Love, ingen Øvrighedspersoner, ingen Sagførere, intet Politi. Lovene er til for at beskytte de svage mod de stærke.

Men naar det drejer sig om de Love, der regulerer Ægteskabet, saa er de til for at give de stærke endnu mere Magt og for at skærpe de svages Undertrykkelse. Grunden dertil er meget let at forstaa: *Lovene udklækkes af Ægtemænd.*

Maria Martin.

Sørgeflor.

I „Avisen“ fandtes for nogle Dage siden en alvorlig Advarsel til Kvinderne mod den tyske Skik at binde sort Flor om Armen til Betegnelse af Familjesorg. Bladet finder det ikke alene stødende for den danske Nationalitet at optage denne tyske Skik, men tillige upassende for Damerne at gaa bort fra den gammeldags Sørge dragt.

De fleste Kvinder har sikkert en anden Mening, og Kvindebladet „Hvad vi vil“ har modtaget ikke faa Henvendelser om at omtale den meningsløse og besværlige Sørge dragt, som gammel Fordom endnu kræver af Kvinderne.

Det er naturligvis altid vanskeligt at bryde med en gammel Vedtægt, og hvad der her i dette Tilfælde gør det dobbelt vanskeligt, er, at man nødtig vil saare dem, der allerede ved Tabet af den afdøde er dybt bedrøvede. Men Mændene saarer ikke de efterlevende sørgende, fordi de kun sætter Sørgeflor om Hatten og vedbliver at gaa i samme Dragt som før Dødsfaldet.

Hvorfor skulde vi Kvinder ikke ogsaa nøjes med dette Tegn paa Deltagelse over for de sørgende.

Det er en ulidelig Plage for Kvinderne i et helt Aar at skulle bære de tunge sorte Klæder, som ved deres Længde og Vidde allerede kan være besværlige i lette Stoffer. Tillige er det sorte Krep og kippede uldne Tøj uskønt og kun lidet hensigtsmæssigt paa varme Sommerdage i Sol og Støv — ikke at tale om den uhyre Udgift, det er for en stakkels Enke med 6—7 Døtre, der fuldstændigt skal udstyres med nye Sørge dragter fra Top til Taa.

Kunde vi Fremskridtskvinder ikke blive enige om at vedtage den Reform kun at sætte Sørgeflor om Hat og Arm i Tilfælde af Dødsfald i Familien.

Det er og bliver dog kun en udvortes Form, som i sig selv ikke betyder stort. Den, der virkelig er ramt af en Hjertesorg ved Tabet af den afdøde, den Kvinde ønsker

i Almindelighed ikke at bære sin Sorg til Skue, den er bende for hellig til, at hun kan taale, den profaneres, og de, som ikke rammes af nogen Hjertesorg, men dog føler Deltagelse for dem, der nærmest er berørte af Sorgen, de bør vise denne Deltagelse ved Sørgeflor om Hat og Arm. De, der slet ikke berøres, hverken af Deltagelse eller af Smerte, men kun tilfældigvis hører til den afdødes Familie, bør holde sig for gode til at spille den Komædie at trække i Sørge dragten.

I tidligere Tid maatte den nærmeste Familie af den afdøde hverken gaa i Theatret eller til nogen anden Fornøjelse i et helt Aar, fjernere Slægtninge ikke i et halvt Aar. Nu er denne Skik falden, og man ser talrige sørgeklædte Damer rundt om paa Forlystelsesanstalter. Vi finder det naturligt og heldigt, at denne Form er falden, men der var i Grunden mere Konsekvens i den tidligere Vedtægt; thi skal den tilslørede, sørgeklædte Enke betyde et dybt bedrøvet Menneske, der kun tænker paa sin Sorg, saa er det ogsaa stødende at se hende smilende i en Balsal.

Derfor lad os Kvinder faa Mod til at være lidt mere naturlige, og lad os i det mindste tillade de unge Damer, *dersom de ønsker det*, i Tilfælde af Sorg at beholde deres lyse, lette Kjoler, og lad dem nøjes med at *vise* deres Deltagelse ved at binde et sort Slør om deres Hat og deres Kjoleærme.

Asylbørnenes Sommerferie.

Ferie er en dejlig Ting for alle dem, der til Dagligdags gaar i Arbejdets Trædemølle. Vi kan alle trænge til Ferie, om ikke for andet, saa for Afvekslingens Skyld. Og der er sikkert ingen, der mere kan trænge til Ferie end en Asylmoder, der i langt højere Grad end en Lærerinde tidlig og silde maa være i Aande, om hun skal gøre det godt for de hundrede smaa, der skal finde et Hjemsted hos hende den lange Dag.

Men netop fordi Asylet er et Hjemsted og ikke en Skole, kan de smaa saa daarligt taale, at dette Hjem er lukket for dem en hel lang Sommermaaned. Paa Landet kan Børn paa 2 Aar ikke sendes, og Moder har heldigvis netop Arbejde i denne Maaned. Hun plukker Jordbær, hun har ekstra Vaske-dage og andet, dog tjener hun ikke saa meget, at hun kan give 35 Øre for hver af hendes 2 smaa 2—3 Aars Børn til Nabokonen, der maaské nok vilde tage dem. Men hvor skal da de smaa Asylbørn hen i Ferien?

At Asylmoderen skal have Ferie, det er klart, at Bygningen skal repareres, renses og luftes, er ligesaa klart, men at Forholdene i København er saaledes, at mange af Børnenes Mødre netop har Arbejde i Sommermaaned, og er aldeles fortvivlede over at skulle have de smaa hjemme, det er en Kendsgerning.

Asylselskaberne har bragt store Ofre, kunde der ikke endnu gøres et. — Lej et eller andet billigt Lokale ude paa Landet, hvor de Børn, hvis Hjem er ude af Stand til at passe dem, kunde faa en Sommermaaneds Pleje med god Luft og Mælk og andre landlige Fordele. Naturligvis maatte Børnene have fuld Kost og Renlighed. —

Asylmoder og Hjælpersken maatte have Ferie, men der fandtes sikkert mangan en udviklet og kærlig Kvinde, der af Interesse for de smaa vilde paatage sig den Gerning at være Plejemoder i en Maaned eller 6 Uger for Asylbørn.

Mon der ikke ogsaa kunde findes en eller anden Rigmand hist og her, der vilde unde de smaa Børn frit Husly en Maaned, eller mon Kommunen ikke vilde give et lille Bidrag til et saadant Landophold?

Hvis et landligt Ophold foreløbig ikke lader sig realisere, vil dog sikkert en frivillig Plejemoder med Lethed findes, saa at de smaa kunde beholde deres Legeplads og det kærlige og forstandige Tilsyn ogsaa i den saakaldte Feriemaaned.

En Lærerinde.

Vi er enig med den ærede Indsender i, at et Ophold paa Landet vil være af uvurderlig Fordel for de smaa Asylbørn, og henviser til første Artikel i Bladet, „Brev fra Bornholm“, hvoraf det vil ses, at Magistraten allerede har udført „En Lærerinde“s Tanke med dens egne Skolebørn. Det vil derfor neppe ligge fjernt, at Planen udvides, og Asylbørnene ogsaa komme i Betragtning.

Vi vil gerne føje vor Anerkendelse til Brevskriverindens fra Bornholm, især da vi véd, at Børnene ikke alene nyder den bedste legemlige Forplejning, men at de ogsaa samtidig er under pædagogisk Tilsyn af en af Kommunens Lærerinder. Red.

Et Spørgsmaal.

Tak for de dygtige Indlæg i Kvinde-sagen angaaende den gifte Kvindes Stilling, som Kvindebladet „Hvad vi vil“ har bragt i de tre sidste Numre. Fra de gifte Kvinder faar dog vist særlig de to sidste Artikler, „Den gifte Kvinde“ af Johanne Meyer og „Moderretten“ af Annine Kristensen, rigelig Tilslutning. I „Hverdagstanker“ af Katrine Pedersen findes ogsaa rigtig gode og sunde Tanker, især Hovedtanken i Stykket, selvstændigt Erhverv. Det burde enhver ung Kvinde lægge sig alvorligt paa Sinde. Men hvad kan det vel egentlig nytte, som Forholdene er nu. Thi naar hun bliver gift, bliver hun i de fleste Tilfælde sat ude af Stand til at arbejde i noget „Fag“ undtagen som Husmoder og Barnmoder. Og om det nu ogsaa kunde tænkes, at hun kunde arbejde i et Fag og tjene Udkommet til sig selv og eventuelle Børn, saa raader Manden jo over baade hende selv, hendes Formue og Børnene. Og saa stiller dette hende jo egentlig ikke friere indenfor Ægteskabet. Og ligestillede „frie Mennesker“ kan der jo — for Kvindernes vedkommende — indenfor Ægteskabet ikke være Tale om. („Lovene til Trods“) nej, der sidder vi fast. Altsaa selvstændigt Erhverv uden Ret til og Myndighed over det erhvervede er intet bevendt. Og om vi nu ogsaa fik det, saa staar vi overfor det tredje og største, „Moderretten“, saa giver vi gerne de to Dele bort for at faa Lov til at faa en lille Smule af den sidste, endskønt det er en blodig Uret at nægte os nogen af Delene. Og Kærligheden i saa ulige Forhold som Ægteskabet, kan den vare Livet ud? Jeg tror det neppe. Men hvad skal da vi stakkels lænkebundne gifte Kvinder? Har vi bare at tie og taale